

[Melgaard]

mig, at når man anvender ordet alsidighed, så har det ikke særlig meget med ytringsfrihed og egentlig reel alsidighed i programvirksomheden at gøre.

Jeg vil også nok sige, at hele det øvrige punkt 6 og forskellige andre dele af forslaget egentlig antyder, at ærindet er et andet end ytringsfriheden og alsidigheden i programvirksomheden; det er i realiteten et forsøg på at få fastslået, at vi må have ændret på tingenes tilstand, for det er fuldstændig rive-rave galt i Danmarks Radio, sådan som det kører i øjeblikket – en generel mistillidserklæring fra forslagsstillerne over for programvirksomheden, som i hvert fald ikke vil finde retsforbundets støtte. Der er tale om en mistænkeliggørelse af generel karakter, som jeg ikke finder der er noget grundlag for.

Ankeinstansen, hvor man vil gøre ministeren til ankeinstans, har fru Birte Weiss advaret klart imod ved at påpege, hvordan noget sådant indebærer et kommissærssystem. Yderligere vil jeg gerne for egen regning tilføje min absolutte ængstelse for det politiske stormløb mod åndsfrihed og ytringsfrihed, vi vil blive udsat for, hvis dette system bliver indført. I Grundtvigs fædreland burde enhver være ængstelig ved politisk betinget prædikenforbud. Åndsfrihed har det intet med at gøre.

Jeg kunne tværtimod ønske mig, at ankeinstansen blev gjort endnu mere uafhængig af politiske instanser, sådan at kulturministeren ikke blev den udpegende myndighed. Jeg kunne tænke mig et ankenævn nedsat af højesterets præsident, ombudsmanden og forbrugerombudsmanden – vel at mærke repræsentanter udpeget af disse.

Ændringsforslaget, der fjerner medarbejdernes medindflydelse, begrundes med, at de ikke bør bestemmes. Det skyder langt over målet. Det gør de jo heller ikke, men de har som i andre bestyrelser et par ud af mange pladser, og det tror jeg er meget godt. Det er i hvert fald i tråd med vilkårene andre steder.

Forslaget om direkte lytter- og seervalg af radioråds- og programudvalgsmedlemmer kan vi fra retsforbundets side helhjertet støtte. Vi har jo selv foreslået det, og af den grund ved vi også af erfaring, at man fra modstandernes side vil hævde, at det er umuligt at gennemføre i praksis. Det er absolut ikke umuligt. Plejehjemsbeboere kunne der

jo laves særordninger for, familier kunne der tages hensyn til ved tildeling af flere stemmer til alle lyttere og seere, så medindflydelsen kunne deles. Bestemt er det muligt, hvis der er politisk vilje til det. Men det skorter det åbenbart på. Det er egentlig fantastisk, at partier, der i andre henseender kræver forbrugerindflydelse, ja, forbrugerdemokrati, kan afvise dette forslag.

Dette lands undervisningsminister har i sin glørværdige fortid som Forbrugerrådets formand ofte slået til lyd for forbrugerindflydelsen. Det er også fantastisk, at partier, der har udbasuneret de direkte valg til et fjernet EF-Parlament, som vi så at sige ingen indflydelse får i, som en banebrydende fremgangslinje for demokratiet, samtidig afviser den helt klare adgang til, at Danmarks Radio gøres til seernes og lytternes – de, der mere end nogen andre har adkomst til at bestemme over det, de skal leve med, nemlig det, der kommer ud af radio- og TV-kasserne.

Danmarks Radio har alt for længe, ja, lige fra starten, været misbrugt fra politisk side. Det er hovedgrunden til at gøre institutionen til folkets radio og TV fremfor politikernes, så man kan komme dette misbrug til livs.

Retsforbundet ønsker i konsekvens heraf, at politikerne helt fjernes fra Danmarks Radios bestyrelse. Det er klart, at det skal være dem alle og ikke blot nogle, for ellers tabes der politisk afbalancering – et fænomen, der dog i 55 år i mange tilfælde har hindret de allervorste politiske misbrug, men ikke alle.

Waldorff (VS):

Hr. Erhard Jakobsens hårrejsende kampanje for at få knægtet de demokratiske rettigheder for dem, der ikke står så stærkt i samfundet, fortsætter for fuld udblæsning. Det bliver også mere og mere indlysende, at de pæne og respektable metoder, som de mere demokratiske partier forsøger at dæmme op for hr. Erhard Jakobsen med, ikke rigtigt slår til.

På en måde foretrækker vi, at reaktionen viser sig utilsløret, som den gør i hr. Erhard Jakobsens skikkelse, fremfor at den skjuler sig under sminke.

Nu vil CD have lukket munden på medarbejderne i Danmarks Radio. Det er selvfølgelig ikke udtryk for, at medarbejderne er